

การตัดสินใจปลาร้าสามสายพันธุ์ (1)

คำเตือน เป็นความคิดเห็นส่วนบุคคล

By : โป่ง 49 (The Admin)

p_admiral@hotmail.com

INTRO

ขณะที่เขียนต้นฉบับอยู่นี้หลายท่านก็กำลังเดินทางกลับบ้าน ไปเยี่ยมพ่อแม่พี่น้องที่บ้านเกิด น่าอิจฉาครับ ผมเองช่วงหยุดกลับไม่ค่อยได้หยุดตามเขา เนื่องจากเกรงว่าหยุดแล้วกลัวปลาที่เตรียมทดลองจะหยุดหายใจ และหยุดกินอาหารไปซะดื้อๆ เนื่องจากที่คณะผมระบบไฟเสี้ยนมาก แก้วเท่าไรไม่หาย ตามแก้ปัญหากันไม่จบไม่สิ้น กลับมาเรื่องเกณฑ์การตัดสินใจประกวดในแบบของผม จริงๆแล้วผมทำเสร็จแล้ว แต่เนื่องด้วยคอมพิวเตอร์ไวรัส และด้วยความคล่องก็จัดการล้างเครื่องซะโดยที่ลืมแบ็กอัพข้อมูลไว้ ทำให้ไฟล์เหล่านั้นหายไป ไม่เป็นไรเขียนอีกรอบก็ได้ พิมพ์หลายๆรอบจะได้แม่นยำ ไม่พูดพร่ำทำเพลงกันนาน เริ่มกันเลยดีกว่า การประกวดปลาร้าหอมสี่ของบ้านเรานั้น แบ่งเป็นหลักๆคือ ประเภทสายพันธุ์จากแอฟริกา ได้แก่พวก มาลาวี พรอนโตซ่า เรดพีค็อก และอีกมากมาย และอีกกลุ่มคือ พวกข้ามสายพันธุ์จากกลุ่มอเมริกาใต้ ก็คงไม่ต้องอธิบายนะครับว่าเป็นปลาพวกไหน เมื่อก่อนประเภทหลังเนี่ยยังไม่มีนะครับ ฟังมีการแยกประเภทมาไม่นานนี้เอง ไม่กี่ปี ก่อนหน้านี้อาจจะรวมๆกันหมด เมื่อก่อนนี้ ปลาร้าหอมอกแก้วก็มีการประกวดกันด้วยนะครับ แต่ตอนหลังไม่รู้ด้วยเหตุใดปลาร้าหอมอกแก้วก็งดประกวดไป น่าเสียดายมากๆ แต่เห็นชาวเว็บ SCC. กำลังจะจัดการประกวดตู้กันแก้วขึ้นมา ไม่รู้ว่าจะเขินกันขึ้นรีไม่ ไว้ผมทราบข้อมูลการประกวดจะแจ้งให้ทราบต่อไป

การประกวดปลาร้าถือว่าการส่งเสริมการเพาะเลี้ยงปลาสวยงามในบ้านเรา ได้มากที่สุด สังเกตจากหลังการประกวด บรรยากาศการซื้อขายปลาจะครึกครื้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด (ผลจากการเดินสำรวจชั้นเคยตลอด 10 ปี -ข้อมูลส่วนตัว) โดยเฉพาะกลุ่มปลาร้าหอมสี่ ย้อนกลับไปส่วนการส่งเสริมสักนิด โดยในแต่ละปีเท่าที่สังเกต กรมประมงจะมีแคมเปญส่งเสริมปลาร้าเป็นชนิดๆไป ตั้งแต่ ปลาร้าหางนกยูง ปลากัด(2542-2545) ปอมปาตัววี ปลาทอง หอมสี่แอฟริกา ต่อมาก็ข้ามสายพันธุ์ แล้วก็หันมาส่งเสริมไม่นานนานพอสมควร แต่ก็เขินไม่ค่อยขึ้น เผอิญข้ามสายพันธุ์กลับมาอีกรอบ (ก่อนหน้านั้นมีวิกฤติฟลาวเวอร์ฮอร์นอยู่พักนึง เพราะคนหันไปเล่น SRS (ซุปเปอร์เรดซิน) เล่นเอาฟลาว

เวอร์สวยๆหายไปจากตลาดนาน ดีที่ได้เทกแดงมากู้หน้า เลยรอดมาได้ ถือว่าดีกันเองนะ สำหรับปลาครอบครัว)

งานประกวดช่วงปลายเดือนเมษายนนี้ก็มีงานประกวดอีก 2 งานชนประสานงากัน โดยไม่ทราบว่าจะแบ่งเค้กกันไม่ลงตัวร้ายยังงี้ ถึงได้จัดชนกัน คนส่งประกวดก็ลังเลคิดว่าจะส่งที่ไหน งานสองงานกรรมการก็เข้าใจว่าจะสองชุด แต่จะเป็นคนๆคนเดียวหรือไม่ผมไม่ทราบ เพราะโดยปกติ แล้วถ้าเป็นงานของเดอะมอลล์ ก็จะมีกรรมการจากเดอะมอลล์ เป็นคนตัดสิน (คุณไพบุลย์ กนกวัฒนาวรรณและทีมงาน) ส่วนที่อื่นๆก็จะมีทีมงานแต่ละท่านเป็นกรรมการกันไป งานประกวดหากไม่มีรางวัลเข้ามาจูงใจ คงไม่มีคนส่งปลาประกวดเนื่องจากเสี่ยงต่อการสูญเสีย เพราะที่ผ่านมามีปลาที่ส่งนั้นก็กลับมาด้วยสภาพบอบช้ำ ทั้งอดอาหาร หนาวตายบ้างเนื่องจากไม่มีฮีทเตอร์ถ้าไม่เอามาเอง สกัลดาวรุ่งที่ไม่รู้เรื่องไปได้หลาย (เข้าข่ายทรมาณสัตว์ใหม่เนีย) และที่สำคัญคือคนที่มาชมแห่ปลา นอกจากจะเครียดจากกรณีดังกล่าวแล้วผู้ที่จัดประกวดยังค่อนข้างเล็กอีกด้วย ตัวอย่างงานแจแจ ครอบครัวนั้นโดยส่วนตัวผมถือว่าค่อนข้างเหมาะสม คือประมาณ 36 นิ้ว เมื่อเทียบกับขนาดปลา อย่างที่กล่าวว่าพอมีเงินรางวัลเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็ทำให้คนแห่ส่งปลา งานจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม (ตามแบบของผม คือ แบ่งตามถ้วยรางวัล) คือ ระดับชาติ และ ระดับท้องถิ่น เรียงกันมาตั้งแต่ต้นปี ในปลาหมอสี่นั้นงานแรกของปีนั้นคงต้องเป็น งานสวนสามพราน และก็ตระกูลประมงต่างๆ เช่น น้อมเกล้า น้อมใจ อะไรพวกนี้ ทั้งที่เมื่อก่อนเคยอยู่ด้วยกันแต่พอประมงน้อมเกล้าย้ายไปอิมแพค ก็เลยแยกออกเป็นอีกงาน ไม่รู้จะอนอะไรกันนักกันหนา แต่เดินดูแล้วงานก็เหมือนกันอีก ต่างกันที่มักไม่มีหมอดูและตรวจสุขภาพนั้นแหละครับ อ้อแล้วก็พวกสัตว์เลื้อยคลานอะไรเนีย จัดไปจัดมาจะเป็นสวนสัตว์กลางห้างไปแล้ว มีตั้งแต่กบ เขียด ปาด จระเข้ อะไรไม่รู้มีวไปหมด

เมื่อก่อน งานระดับชาติที่เกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงปลาสวยงามเฝ้ารอดคอยจะได้ส่งปลาประกวดคืองาน ประมงน้อมเกล้า เพราะเป็นถ้วยประทาน จากเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน และถ้วยเสนาบดี เจ้ากรมเจ้ากระทรวง แต่ตอนหลังเกษตรกรและผู้เพาะเลี้ยงก็เริ่มเปลี่ยนไป ด้วยอาการหน้ามืด วิงเวียน ถ้วยอะไรฉันเอาหมด ดีไหม ดีครับพี่ ดีครับท่าน เดือนนี้ไม่มีใครจัด เราก็รวมตัวกันจัดเองก็ได้ ง่ายดี (ที่เห็นมานะครับ) ถ้วยก็ไปจ้างทำ แถวเสาชิงช้า จะเอาสูงท่วมหัวยังงี้ก็ได้ ถ้ามีสตาจค์จ่าย เมื่อถ้วยมันเก๋อ เลยมีคนถามถึงมาตรฐานการประกวด เพราะปลาตัวเดียวกัน ได้รางวัลไม่เหมือนกัน ทั้งๆที่งานก่อนได้แชมป์มา (ดูง่าย ๆ อย่างเจ้าขุนศึก งานแจแจ ได้เบสส์ อิน โชว์ แต่ไปงาน เดอะมอลล์ หรือ ชมเชย) ฟอรั่มตรีปล่าว หัวยุบหละสี ก็ไม่นะ ฟอรั่มเดิมทุกอย่าง เอาหละสิครับ ทำไม่ถึง

เป็นอย่างนั้น จากการที่ผมเฝ้าดูการตัดสินปลาสวยงามในบ้านเรามาเกือบ 10 ปี (2541-2550) ในหลายๆปลาที่ประกวดกัน ก็ทำให้ทราบข้อบกพร่องบางอย่างของปลาแต่ละประเภท ผมสรุปการประกวดเป็น 2 อย่างละกัน คือ 1 ระบบตัดคะแนน 2. ระบบให้คะแนน หลายท่านอาจงงว่ามันแตกต่างกันอย่างไร กับสองประเภทนี้

อย่างแรกคือ ระบบตัดคะแนน จะคล้ายกับยิมนาสติก คือทำพลาดหักคะแนน จาก ปลาที่เช่นเดียวกัน ตัวหนึ่งมี 100 คะแนนเต็ม มีตำหนิ ตัดคะแนนไปเรื่อยๆ ที่ละส่วนจนครบ แล้วรวมคะแนน ตัวไหนได้มากที่สุดเอาที่ 1 ไป ในระบบนี้ถือว่าดีที่สุดในการตัดสิน ในความคิดผม โดยการตัดสินแบบนี้พบใน ปอมปาดัวร์ และปลาทอง ส่วนหางนกยูงผมไม่แน่ใจว่าแบบนี้หรือไม่ เนื่องจากไม่เคยช่วยงานในส่วนนี้ ครับ โดยวิธีการเช่นนี้ต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์ และกำหนดว่าแต่ละส่วนจะมีคะแนนเท่าไร ก่อนจึงจะใช้แบบนี้ได้

อย่างที่สอง คือระบบให้คะแนนนั้น กรรมการจะทำหน้าที่ให้คะแนนไปเรื่อยๆ เหมือนครูตรวจเรียงความเด็ก เขียนถูกใจครู เอาไปเลยเต็ม วิธีการนี้ใช้ในปลาหมอสีครับ ทำให้มีข้อผิดพลาดได้เยอะเหมือนกัน (จริงๆแล้วปลากัดก็อาจจัดเป็นการให้คะแนนแบบนี้ได้ แต่ไม่มีคะแนนให้ครับ เนื่องจากปลาเยอะมาก ทำให้เขียนคะแนนไม่ไหวครับ)

ในตอนนี จากการทำจัดหลายงาน กรรมการหลายท่าน หลายที่มา ร้อยพ่อพันแม่ต่างคนความคิดอ่าน ความชอบไม่เหมือนกัน ทำให้คะแนนที่ให้ออกมาแตกต่างกันไป เนื่องจากยังไม่มีเกณฑ์ตัดสินกลางออกมา ทำให้คะแนนสะเปะสะปะไปตามเรื่อง เท่าที่ได้ฟังคนที่มาชมการประกวดปลาชื่นชมกรรมการให้ฟังนั้น อาทิเช่น ได้มาได้ยังไงที่ 1 และอีกมากมายที่ผมไม่กล้าเขียน เนื่องจากกลัวโดนฟ้อง ผมเองก็เห็นใจกรรมการตัดสินอย่างยิ่ง แต่ถ้ามีเกณฑ์กลางออกมาก็จะตัดสินได้ง่ายขึ้น และมีมาตรฐานมากขึ้น โดยไม่ต้องเอากรรมการมาจากต่างจังหวัดไกลๆ ที่ผมเป็นห่วงว่าเดินทางมาไกล อาจจะทำให้เหนื่อยเกินที่จะตัดสินปลา เพราะการตัดสินนี้ต้องดูแล้วดูอีก เพื่อหาจุดบกพร่อง ความที่เหนื่อยเกินไปอาจมองข้ามจุดบกพร่องเล็กๆน้อยๆไปได้ บางทีคะแนนเบียดกันมา ถ้ากรรมการไม่เป๊ะจริงก็ส่งผลต่อค่าตัดสินได้ครับ การออกเกณฑ์ตัดสินการประกวดกลางออกมาทำให้คนทุกคนสามารถมองปลาออก และตัดสินเองได้ในมาตรฐานเดียวกัน ไม่ต้องคอยมาสืบเสาะว่า งานนี้ใครเป็นกรรมการ และชอบปลาสไตล์ไหน และผมเห็นควรที่จะให้เปลี่ยนจากการให้คะแนน เป็นระบบตัดคะแนน จะทำให้ปลาครอบครัวของเรามีมาตรฐานสูงขึ้น และยังทำให้คนที่มาชมผลตัดสิน สนุกกับการประกวดไปด้วย หากมีการติดคะแนน และวิธีการให้คะแนน คนที่มาดูก็จะรู้จักการให้คะแนนปลา คนที่มาชมก็จะได้รับความรู้กลับไป

ด้วย โดยมากเดี๋ยวนี้ก็แค่มาดู มาถ่ายรูปปลา แล้วก็กลับ แต่ไม่ทราบว่าปลาชนิดนี้ สายพันธุ์นั้นๆ ดูอย่างไรว่าสวย

ปัญหาในการประกวดที่มีในปัจจุบัน

1.เกณฑ์ตัดสินยังไม่เหมือนกันในแต่ละงาน แล้วแต่ใครจัดก็ตามนั้น
2.กรรมการยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน
3.การแบ่งประเภทปลายังไม่ละเอียดพอ ทำให้มีการส่งปลาข้ามประเภทในจำนวนมาก เช่น บางตัวน่าจะส่งในประเภท Fh มากกว่ากัมฟา และยังไม่มีการคัดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้คนทั่วไปยังไม่ทราบ

4. กรรมการที่ตัดสินในแต่ละงานยังไม่สามารถประกาศให้ผู้ส่งทราบล่วงหน้า โดยผู้จัดอ้างว่า เนื่องจากเกรงเรื่องการตัดสินบน แต่ในความคิดผม มาตรฐานบางท่านยังมีไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถระบุไปได้ว่าคะแนนส่วนนี้เป็นของใคร ซึ่งเป็นข้อเสียของระบบให้คะแนน หากเปลี่ยนเป็นตัดคะแนน จะสามารถสกรีนกรรมการที่มาตรฐานต่ำ หรือมีพฤติกรรมชอบรับสินบนไปได้ อีกอย่างคือ ในบางที่จะกีดกันคนรุ่นใหม่ที่จะเข้ามาในการประกวด โดยอ้างว่าวุฒิไม่ถึง ผมขอยกตัวอย่าง อ.เฉลิมวิไล ชื่นศรี กรรมการมือหนึ่งแห่งวงการปลาทอง แม้อาจารย์จะเกษียณราชการแล้ว แต่ท่านก็ยังดำรงและทำตัว “เป็นครู” อยู่โดยท่านจะสอนและให้โอกาสเด็กที่สนใจที่จะดูการตัดสินของท่านโดยไม่หวังวิชา โดยท่านจะสอนและให้คำแนะนำในการตัดสิน รวมทั้งให้โอกาสเด็กในการช่วยให้คะแนน โดยที่ท่านตามดูตลอด ผมอยากเห็นผู้ใหญ่ที่ให้โอกาสเด็กอย่างนี้บ้าง ผมเห็นน้องๆในวงการเราหลายคนที่มีความสามารถแต่ยังขาดโอกาสในส่วนนี้ ซึ่งน่าเสียดายมากๆ

5.คะแนน ในแต่ละส่วนของปลายังให้คะแนนไม่เท่ากัน เช่น บางงานเน้นหัวปลาหัวไหนก็จะได้ โดยที่ปลาโดยภาพรวมอาจจะสวยสู้ตัวที่ได้ที่ 2 ไม่ได้ หรือ ปลาหมูกกับปลาแดง คะแนนต้องใช้คนละส่วนจะมาใช้เกณฑ์เดียวกันไม่ได้ เพื่อป้องกันการได้เปรียบเสียเปรียบของปลา

6. มาตรฐานงานที่ยังมีหลายมาตรฐาน (มีการเลือกปฏิบัติกับปลาบางตัว) ทำให้เจ้าของต้องมาคอยเฝ้าปลาตัวเอง เนื่องจากไม่มีเจ้าหน้าที่ที่จะมาคอยดูแลปลาให้เขา ง่ายๆคือ บางตู้ได้อาหารสดกิน บางตู้ไม่ได้ หรือโหดไปกว่านั้นคือ ตลอด 7 วัน ปลาบางตัวอาจไม่ได้กินอะไรเลย หากเจ้าของไม่มาคอยดูแล หรือ บางงานเจ้าของปลาบางคนอาจได้เข้าไปปล่อยปลาด้วยตัวเอง ด้วยความรู้จักสนิทสนม ถือว่าเลือกปฏิบัติหรือไม่ ลองไตร่ตรองกันดู

ย้อนกลับมาดูคนส่งประกวดบ้าง บางทีก็เป็นปัญหาหลักเลยทีเดียว โดยการไม่ยอมรับคำตัดสิน ทั้งที่ในใบสมัครก็มีอยู่ “คำตัดสินของกรรมการถือว่าเป็นที่สิ้นสุด” แต่ ปลาแพ๊คคนไม่แพ๊ค ก็เลยโวยกันสิครับว่าการกรรมการน้ำในหูไม่เท่ากัน เลยส่งผลให้ “ลำเอียง” ยิ่งกรรมการงานไหนไม่แข็งพอ หรือไม่แม่นยำการตัดสิน หรือ เหตุผลอื่นๆที่ไม่อาจกล่าวได้ (ด้วยความเคารพผมไม่มีเจตนาล่วงเกิน) ก็ยอมหัวน้ไหวตามธรรมชาติจริงไหมครับ เพราะตามปกติคนส่งประกวดก็มั่นใจอยู่แล้วว่าปลาฉันสวย ปลาฉันดีพอที่จะได้รางวัล บวกกับบอโก้ของคนที่คาดหวังสูง เมื่อผิดหวังก็เป็นธรรมชาติครับ การกำหนดเกณฑ์การตัดสินปลาหมอสี่แต่ละชนิดนั้นผู้ที่ตัดสินได้ต้องมีความเชี่ยวชาญเป็นอย่างยิ่ง หรือที่ภาษาบ้านๆ เขาเรียกกันก็คือ มองปลาให้ขาด ไม่ใช่มองแล้วปลาขาดออกเป็น 2 ท่อน นั้นไม่ใช่ อย่างนั้นคงเป็นญาติกับเมดูซ่าที่ใครมองแล้วกลายเป็นหิน แต่เมื่อมองแล้วปลาขาด หากแต่ว่าการกรรมการต้องมองให้ออกว่าปลาที่ส่งมานั้นมีคุณสมบัติเพียงพอกับประเภทที่ส่งหรือไม่ กรรมการที่ว่าไม่จำเป็นถึงขั้นเป็นผู้ชี้ขาด แค่เด็กจัดเตรียมนำปลาลงตู้(ถือว่าเป็นกรรมการจัดงาน) ก็สามารถช่วยกรรมการตัดสิน หรือ ช่วยผู้ส่งประกวดได้อย่างดีทีเดียว เนื่องจากโดยธรรมชาติของการตัดสินสากลทุกอย่างที่ทำการประกวด เช่นประกวดโคเนื้อ แล้วส่งสุนัขเข้าประกวดก็พาลัวครับ เช่นกันปลาที่ส่งผิดประเภทจะแพ้พาลัวโดยทันที คือไม่มีการตัดสิน ดังนั้นหากผู้ส่งไม่มีความชำนาญ หรือไม่แม่นยำในเกณฑ์การแบ่งย่อมเกิดปัญหาขึ้นแน่นอน ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเช่นนั้น ผู้ส่งจะส่งลงประเภท ก. แต่ปลาถูกจัดอยู่ในประเภท ข. คนเอาลงตู้ก็ไม่วู้เรื่องเอาลงประเภท ก. ให้อย่างนี้ก็เสียเงินฟรี โดยการจัดที่ถูกต้องผู้ที่เอาปลาลงตู้ควรทักท้วง หรือเสนอแนะแก่ผู้ส่งประกวดให้ย้าย หรือเปลี่ยนประเภท หรือแม้แต่เปลี่ยนปลาที่จะส่งหากคืนเงินหรือยกเลิกไม่ได้ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ส่งประกวด แต่กว่าจะถึงขั้นนั้นได้จำเป็นต้องมี การออกเกณฑ์การจำแนกชนิดออกมาให้ชัดเจนเสียก่อน เนื่องจากเกณฑ์ที่มีในปัจจุบันนั้น เมื่อเทียบกับการพัฒนาของปลาแล้วถือว่าไม่ทันสมัยแล้ว เนื่องจากปลาในปัจจุบันได้มีการพัฒนาจนถือได้ว่ามาตรฐานจะสูงกว่าเมื่อก่อนอย่างมาก ยกตัวอย่างเรื่องโหนก เมื่อก่อนแค่เป็นลูกใหญ่กว่าลูกมะนาวผ่าครึ่งก็ถือว่า โหนกแล้ว แต่ในปัจจุบันต้องเท่ากับลูกส้มสายน้ำผึ้งเต็มผล ถึงจะถือว่าโหนกรายละเอียดปลีกย่อยขององค์ประกอบของปลาที่ว่าสวยงามนั้นมีมากขึ้น หรือแม้แต่ข้อทบอดี้ หลายท่านก็นิยามแล้วว่าปลาตัวสั้นกว่าปกติ แต่สั้นของแต่ละคนไม่เท่ากัน ขณะที่ผมนิยามว่าสั้นหรือข้อทบอดี้สั้น คือ มีความยาวเมื่อเทียบกับความกว้างแล้วไม่เกิน 1.5 เท่า จึงจะถือว่าเป็นข้อทบแต่หลายท่านบอกว่าปลาที่ตัวไม่ยาวก็เป็นข้อทบ เมื่อกติกายังไม่ชัดเจน ยังคลุมเครือ อ่านแล้วยังขัดแย้งในตัวเอง เช่น ในปัจจุบันมีการเพิ่มประกวดประเภทตัวสั้น แต่มีข้อกำหนดห้ามส่งปลาตัวสั้น อ่านแล้วมันยังงั้ๆอยู่นะครับ สำหรับประเภทที่เพิ่มขึ้น แต่ข้อกำหนดยังคงเดิม เมื่อข้อกำหนดประหลาดเหล่านี้ยังอยู่ ก็ต้องอุทธรณ์ ให้มีการชี้ขาด แล้วใครจะตัดสินหละครับ ในเมื่อยังไม่มีเจ้าภาพอย่างกรมประมง หรือแม้กระทั่งสมาคมที่เสนอตัวออกมาเพื่อจัดประชุม สำหรับถกเถียง

กันในเรื่องนี้ เห็นแต่มีแต่ประชุมอะไรกันไม่รู้ ชวนกันเมาหัวทิ่มกันทุกที น่าเสียดายเวลาครับ ไว้
สถาบัน กรมไหนจะจัด หรือรับอาสาเป็นแม่งานในการสัมมนาเรื่องเกณฑ์การตัดสิน ช่วยแจ้งให้ผม
ทราบด้วยนะครับ ผมอยากไปแสดงความคิดเห็นและร่วมร่างเกณฑ์ด้วย ผมอยากเห็นปลาบ้านเรา
พัฒนาไปมากกว่านี้ ให้ต้นตำรับอย่างมาเลเซียเขาสู้ไม่ได้เลย ความพยายาม+สภาพภูมิศาสตร์เรา
อำนวยความสะดวกแล้ว ในยุคโลกาภิวัตน์แบบนี้ เราจะชนะทั้งที่อย่าแค่อึดใจเฉียด เราต้องเอาให้ขาดลอย
จริงไหมครับ และจากที่ไปสังเกตการณ์ในหลายๆงานที่ผ่านมาพบว่ามาตรฐานปลาประกวด
เดี๋ยวนี้ทัดเทียมกันมากในแต่ละเจ้ามองแทบไม่ออกว่ามันแตกต่างกันตรงไหน ความสวยเริ่มสู้กัน
มากขึ้นทุกที ส่วนตัวที่ได้รางวัลเดี๋ยวนี้ ก็จะเด่นกว่าตัวอื่นๆออกมา หรือที่เรียกว่าลอยออกมา
นั่นเอง ถ้ามว่าตัวที่ไม่ได้รางวัลไม่สวยหรือ ไม่เลยครับสวยทุกตัว แต่ปลาสวยงามจำเป็นต้องมี
ความแปลกใหม่เข้ามา ยิ่งแปลกก็ถือว่าสวย ไม่ใช่พิการปากแหวง เพดานโหว่นะครับอย่างนั้นไม่
เอา สวยนี่คือยิ่งกลายจากพันธุ์ดั้งเดิมออกไปได้เท่าไรถือว่าดี ยกตัวอย่างปลาคาร์ฟกับปลาทอง
หลายร้อยปีก่อนมีญาติตัวเดียวกันคือปลาไน แต่คัดพันธุ์จนหน้าตาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่ก็ถือ
ว่าสวยคนละแบบ กฎเกณฑ์การดูให้สวยก็ต้องแตกต่างกันออกไปตามสีระที่แตกต่างกัน คะแนน
ที่ให้จำเป็นต้องแตกต่างกันในรายละเอียด ให้เท่ากันไม่ได้เพราะความสวยมันมองคนละด้าน
มิฉะนั้นจะแยกประเภททำไมหละครับเมื่อคะแนนใช้เหมือนกัน รวมไปถึงชื่อเรื่อง งวดนี้ก็พาล่าม
มาเยอะแล้ว เขียนเยอะเกินผมก็ขาดทุนครับ เพราะค่าตัวไม่เพิ่มตาม เหยอะๆ ผากเรื่องจัดประชุม
กำหนดเกณฑ์การตัดสิน ถ้าเดือนหน้ายังไม่มีการจัด ผมจะออกเกณฑ์ตัดสินในรูปแบบของผมออก
มาแล้วอย่าหาว่าผมเผด็จการนะครับ เพราะจริงๆแล้วอยากได้ความเห็นแล้วก็ประขามติของคนที่
นิยมปลาหมอข้ามสายพันธุ์มากกว่า เพราะผมเองก็ไม่ได้ชำนาญการมาจากไหน รู้ๆปลาๆ แต่มี
ความตั้งใจและต้องการจะเห็นการพัฒนาของการประกวดปลาในบ้านเราก็คงเท่านั้นครับ ในเมื่อไม่มี
เจ้าภาพก็คงต้องลองกำหนดเองบ้างเพื่อจะกฎเกณฑ์ที่ผมจะเขียนต่อไปในครั้งหน้าอาจจะจะมีใคร
เห็นว่าเป็นประโยชน์กับวงการปลาหมอสีบ้าง เท่านั้นผมก็ตั้งใจมากแล้วครับ ฉบับนี้ลาไปก่อนสวัสดิ
ครับ